

věděla, musela ji překvapivě dlouho hledat. Svoji funkci tedy plnila opravdu náramně. Nula pevně sevřela prsten v dlani, a ještě si dala posledních pár vteřin na rozmyšlenou. Ale v tuto chvíli pro ni vedla pouze cesta vpřed, a to přes ten dřevěný mostek přímo před ní. Natáhla ruku ke Stráži a otevřela ji. Na dlani jí ležel zlatý prsten s vyobrazením znaku Prvního království a dole byla drobně vyražena 0. Každé z dětí krále Prvního království dostalo k narození prsten s pečetí, na kterém bylo vyraženo pořadí jeho narození. Tento způsob označování majitele prstenu byl používán i v dalších královstvích, převážně proto, že vyrážet na prsteny královská jména se ukázalo nad síly i toho nejschopnějšího zlatníka. Nicméně ve většině královstvích začínají číslem 1.

Stráž si vzal prsten a pečlivě ho zkoumal: „Královská pečeť Prvního království. A vy tedy dle všeho musíte být princezna Nula. Tedy Stella, pardon.“ Stráž začal vyzařovat kromě radosti také pocit uklidnění. Byl upřímně rád, že nebude muset děvče vykázat.

Nula se uvolnila a poprvé se přirozeně usmála. Bylo úlevné po takové době někomu přiznat, kdo vlastně je. Nula si přidřepla v krátké úkloně: „Ano. Těší mě, Stráži.“

„V tom případě budete vítána v Dokutoku.“ Stráž jí ustoupil z cesty a mávl rukou na znamení, že může vstoupit na mostek.

Obyčejný dřevěný most se tímto pohybem změnil na nejkrásnější most, který kdy Nula viděla. Byl vytvořený z bílého kovu a jeho tvar připomínal kostru ryby, která se tyčila přímo z řeky a zároveň jako by s ní splývala. Nula zůstala ohromeně stát.

„Vyrozuměl jsem, že princezna je v Prvním království vysoce postrádaná a byly vynaloženy všechny síly, aby byla nalezena. Pokud si princezna nepřeje, aby k tomu došlo, doporučoval bych, aby svůj prsten příliš neukazovala.“

